

Guix, 15 anys d'una revista de pedagogia

El dur aprenentatge d'un vell principi: per fer tasca periodística cal ser professional

Ara farà quinze anys que va aparèixer una revista en català de periodicitat mensual, adreçada al camp de l'educació, Guix, elements d'acció educativa. Durant aquests quinze anys la revista s'ha anat adaptant al temps, però també s'ha mantingut fidel a uns quants principis fundacionals: ser una revista pràctica, d'intercanvi d'experiències, amb una part lúdica, amb un esperit de renovació pedagògica i amb un format diferent.

La revista va començar el seu camí el juliol del 1977 i la seva base eren quatre idees que van tenir uns estudiants de psicologia, pedagogia i mestres. L'època en què va néixer el Guix i la jove edat dels seus fundadors expliquen alguns dels trets que el caracteritzaven: una dosi important d'utopia, el desconeixement de les interioritats del món del paper imprès i una notable falta de diners. Però, en aquells moments, tot això no va semblar un inconvenient amb prou entitat perquè hom renunciés a tirar endavant el projecte. La ignorància sobre el món de l'edició i del periodisme es va intentar compensar incloent en l'equip dues persones relacionades amb revistes comarcals i amb el món de la impressió. La utopia encara continua, per bé que castigada pel temps. I la falta de diners no la van poder suplir; per això, durant els primers cinc anys, aproximadament, la revista va patir d'una falta de professionalisme, del treball altruista fora d'hores i de no contestar al telèfon. La idea es va portar a la pràctica, quasi de forma artesanal, l'estiu del 1977, amb un número 0 que esperava una legalització que no arribava i que

va obligar a fer un 01 i un 02. El Guix naixia com una revista amb un format una mica especial: 24,5 cm x 16 cm, i a més enquadernada amb una "canya" que subjectava les pàgines. La intenció era que els lectors l'enquadrassin per temes, com si es tractés d'unes fitxes. La "canya", que feia de lloc i que ens porta records d'hores nocturnes donant voltes a una taula de menjador intentant compaginar i enquadernar la revista, va desaparèixer després del segon any, no tant per evitar aquests desequilibris somàtics sinó perquè, a poc a poc, el Guix s'anava professionalitzant i anava modificant el planejament del seu contingut: perdia una mica el caràcter de col·lecció de fitxes per acostar-se a una revista més convencional. Com tota publicació periòdica que comença amb molt poc capital, la recerca de subscriptors va ser "dura". Una revista especialitzada difícilment ven molt en distribució als quioscs i llibreries, sinó que creix bàsicament mitjançant les subscripcions. Però, ¿com es poden fer campanyes de publicitat sense diners? Les estratègies van ser l'intercanvi d'anuncis amb altres revistes germanes i el desplaçament al lloc on podíem trobar "clients": Universitats, escoles de magisteri, escoles d'estiu. I, a poc a poc, mitjançant l'esforç d'un equip de set persones, les subscripcions van créixer prou per permetre pagar el lloguer d'un local, una secretària i quatre arxivadors.

Avui, quinze anys després, la revista s'ha consolidat com la de més gran distribució en el camp de les revistes especialitzades en educació, és la primera a Catalunya i la segona de l'Estat (competint amb revistes castellanes). La seva estructura actual és:

- Un tema monogràfic, que unes vegades tracta qüestions d'àrees i de nivells educatius concrets, i d'altres tracta qüestions psicopedagògiques més generals.
- Experiències o propostes de treball realitzades a les escoles i per a les escoles.
- El Recull, on s'inclouen informacions rellevants, comentaris de llibres, fitxes, etc.
- Els Plecs, secció de periodicitat no mensual que tracta temes monogràfics que es van desenvolupant al llarg dels mesos en què apareix aquesta secció.

Així mateix, i com una de les característiques

— Com tota publicació periòdica que comença amb poc capital, la recerca de subscripcions va ser el pas més dur —

peculiars del Guix, els mesos d'abril i setembre, en lloc de la revista habitual, es publica un llibre que acompanya el suplement "El Recull de Guix", el qual, en aquests dos mesos, adquireix un protagonisme especial.

Actualment, després d'aquests quinze anys, la situació ha variat força respecte d'aquella petita cooperativa de l'inici de la revista. Avui, hi ha un personal professional que no únicament s'ocupa de la revista sinó que, aplicant principis de diversificació i de sinergies, també fa altres revistes i edita llibres per a professorat i alumnat i, a més, presta serveis d'assessorament educatiu.

El testimoni de l'equip de redacció

«Al llarg del temps hem patit "malalties" que ens han obligat a canviar el nom de l'empresa, a passar èpoques sense cobrar esperant temps millors, a invertir en il·lusions que eren només això, il·lusions, i que han durat poc, a tenir petites OPES que a vegades ens han fet trontollar, però sempre ens ha mantingut el coratge de servir a alguna cosa, encara que moltes vegades hem dubtat, com qualsevol pecador periodístic.

També hem après moltes coses, entre elles una de molt important: que per realitzar una tasca periodística s'ha de ser un professional, que no pots caure en un *amateurisme* feliç, i que has de donar un producte que resulti atractiu, ja que aquest producte ha d'aconseguir vèncer els diners que costa la seva adquisició i el poc hàbit de lectura que encara hi ha entre la població; per això els productes culturals que fem parteixen sempre d'una anàlisi de la pràctica en el sentit de què necessita el lector, però a la vegada sense caure en la vulgaritat.

Després del repte de mantenir-nos mes a mes, de seguir tots els processos, d'estar a l'altura del nostre "mercat" —el professorat i tot el camp de l'educació— sembla que, per ara, hem aconseguit afrontar aquell repte, però tots els que fem aquesta revista de format diferent no deixem d'estar alerta perquè, com deia Bob Dylan, fa molts anys que els temps continuen canviant».

A l'esquerra, portada d'un primer número de promoció de la revista que es va fer fa quinze anys. Al costat, portada d'un dels llibres que es regalaven cada any enlloc d'un dels números. A sota, autoretrat de la primera redacció de la revista, publicada en el número de promoció.

— D'un començament plenament amateur, s'ha arribat a l'actual estructura empresarial diversificada —